

DISCURS FILLS PREDILECTES: MANUEL COLONQUES **I HÉCTOR COLONQUES**

[Salutacions inicials]

Molt bona nit a tots

Una societat, un poble, es construeix amb les aportacions de cadascú de nosaltres. Tots i totes sumem i hem sumat alguna cosa, per xicoteta que siga, al llarg de la història de la nostra ciutat: des dels primers llauradors que sembraren bajoca i taronjar a les partides del terme fins a les joves promeses de hui que cada dia omplin els nostres col·legis.

Però, en la construcció d'esta comunitat, hi ha algunes persones que contribueixen de manera especial a ser el que hui som. I ho fan sense tindre'n cap necessitat, ni cap interès ni traure'n cap profit personal.

No amagaré que s'ha produït cert debat sobre l'oportunitat, necessitat o fins i tot el possible anacronisme dels reconeixements institucionals, considerant-los d'una altra època.

La grandesa del nostre sistema, la democràcia, es basa precisament en això, en la llibertat de cadascú per mostrar les seues opinions. La pluralitat, el diàleg i el respecte per les opinions diverses és el que ens fa millors i ens permet avançar.

Vivim moments en els que, aprofitant les dificultats socioeconòmiques, alguns plantegen acabar amb la memòria, el

treball dels qui ens han precedit i alguns instruments que, entre tots, ens hem donat per una millor convivència. Però que una institució o organisme no funcione no significa que no servisca. En la majoria del casos, són les persones les que els converteixen en un instrument útil per a la convivència i el progrés de la societat o, pel contrari, en un problema.

Res s'ha construït mai sense esforç i del no-res.

Per això vull defensar la importància que té per a mi el **RECONeixEMENT SOCIAL**.

El reconeixement social, l'afecte i la consideració d'aquells que ens envolten, són la recompensa més alta que podem trobar al nostre esforç i una de les principals motivacions per a seguir millorant i avançant dia a dia. És responsabilitat de les administracions -una responsabilitat que assumisc com a alcalde- contribuir en la mesura de les nostres possibilitats perquè Vila-real segueisca superant-se. Perquè els vila-realencs i vila-realenques troben oportunitats, motius i un entorn favorable al compliment dels seus reptes. Que se senten orgullosos de pertànyer a un poble que estimen i motivats per a treballar pel seu present i futur.

Què millor que la institució que ens representa a tots, CA LA VILA, per a reconéixer l'esforç, la dedicació i l'aportació a la construcció de la nostra identitat, la cultura i història comunes, les nostres il·lusions, a la nostra autoestima. En moments de dificultats com els actuals, és més necessari que mai donar-li al que tenim el valor que mereix i demostrar que l'esforç té sempre la seua recompensa.

Per això voldria agrair la unanimitat de tots els grups polítics per a fer possible que hui estiguem ací, escrivint un nou capítol de la nostra història. Aconseguir el consens necessari entre tots, com hem sigut capaços de fer en els últims quatre anys, ficant sempre a Vila-real primer, diu molt d'esta ciutat.

Al igual que les persones necessitem cultivar el nostre esperit, sentir-nos membres d'una família, progressar econòmicament, ajudar els altres, explicar-los el que som... També el conjunt de persones que formen un poble tenen una necessitat col·lectiva de progrés econòmic, il·lusió compartida, d'identitat i cultura pròpies...

En esta construcció col·lectiva hem comptat amb personalitats com Angelina Abad, escriptora, poetessa i mestra, o l'enyorat Llorens Poy, que van contribuir a enriquir la nostra cultura. O amb Juan Bautista Llorens, que va fer més gran el nom del nostre poble en l'àmbit del ciclisme i l'esport. Amb José Soriano, a qui devem bona part de la reconversió industrial de Vila-real, o amb Juan Flors, benefactor social que va entendre que l'educació no podia ser el privilegi d'uns pocs. I molts altres com el cardenal Vicente Enrique Tarancón, figura clau en la nostra història i en la de tot l'Estat.

Tots ells són Fills Predilectes i Adoptius que ens han deixat. No puc citar-los tots per no fer més extenses estes paraules, però a tots els recordem i de tots ens sentim orgullosos per igual.

A ells s'afegeixen els nostres Fills Predilectes i Adoptius actuals, que esta nit han volgut acompanyar-nos: Jordi Garcia Candau, pels

serveis i gestions en favor de la ciutat; mossèn Guillermo Sanchis, pels seus serveis religiosos i socials, el treball per l'educació i per la rehabilitació de toxicòmans; Fernando Roig, per generar, com diu l'himne del Villarreal, la il·lusió de tot un poble, industrial i llaurador, i projectar el nom de la ciutat arreu del món; i Rafael Beltrán, músic i compositor que ha contribuït com ningú, i segueix fent-lo, a fer més gran el nostre patrimoni musical.

A tots ells se sumen enguany José Gomez Mata, Héctor Colonques i Manuel Colonques, exemples de qualitat humana, capacitat de treball, superació i estima al poble que els va veure nàixer.

El pròxim setembre, rebrà el merescut homenatge el benvolgut empresari José Gómez Mata, al que ací públicament aprofite l'ocasió per a felicitar de nou en nom de la ciutat de Vila-real.

Però hui centrem la mirada en dos persones dels qui poques coses podré dir que tots vostès no coneguen ja. Els germans Héctor i Manuel Colonques són l'exemple en carn i pell de la història de superacions que ha fet de Vila-real la ciutat que hui és. I són exemple també, en cor i ànima, d'una estima al nostre poble que pocs es poden prear d'haver demostrat tant com ells.

Vila-real és la terra que els ha vist nàixer i créixer; el sembrat on els seus avantpassats van plantar la llavor que va arrelar en l'arbre fort i robust que és hui la família Colonques.

Dos xiquets que, com tants altres, jugaven pels carrers del nostre poble i que tants records tindran ara d'aquells dies d'infantesa i joventut, família, amics, anècdotes, alegries i penes... coses que

ens converteixen a cadascú en un ésser únic. Aquells xiquets van haver de créixer i maurar molt ràpid. La dolorosa pèrdua del pare molt prompte segur els va marcar, com a tots ens marca la infància i la joventut, per sempre.

I la memòria de la mare, amb un nom tant vila-realenc com el de la nostra patrona. La *sinjó* Mari Gràcia els va educar en els valors cristians, tant importants per als creients pel nostre pas per esta vida, perquè, com diuen els nostres majors, sigueren persones de profit. Sé que els dos seguíu fidels a les vostres creences religioses, que segur vos han ajudat a ser en la vida el que sou.

La infància es la primera memòria i és l'última que es perd. A ella tornem de tant en tant durant la nostra vida. Quan els records s'evaporen, l'últim bastió es la infància.

Julio Llamazares, poeta i narrador, diu que *"la memòria és la identitat"*. En la infància es determina el nostre ADN.

I és segur així; no de bades els últims versos del nostre benvolgut Antonio Machado són uns manuscrits que es van trobar en la butxaca del poeta abans de morir, un versos preciosos amb els records de la infància:

"Estos días azules y este sol de la infància"

Estic segur que en un dia com hui pensareu en els vostres pares i que ells, des del cel, se sentiran molt orgullosos de vosaltres, al igual que ho estem tots els vila-realencs.

Aquells xiquets van créixer i, en la dècada dels 70, junt al tan enyorat Fill Predilecte de la ciutat José Soriano, van emprendre una nova aventura: Invicto Fruits i Citrias. Les dues companyies van representar, a l'inici dels anys 70, un canvi transcendental en el cultiu i la comercialització de la taronja en aquesta comarca. Després, en 1973, junt a altres socis, van fundar Porcelanosa.

Don José Soriano era amic i veí, però sobre tot compartia amb ells la passió per l'activitat dels seus avantpassats, l'agricultura, i la profunda estima al seu poble.

Estic segur que també va ser decisiu per a la seua vida la convivència i complicitat amb qui era com un pare per aquells que el van conèixer més estretament. Em consta l'alta consideració i estima que Manolo i Héctor van tindre per ell, de qui tant van dependre, especialment dels seus valors d'honradesa, respecte, família, esforç, treball, amor generós a la terra que els va veure nàixer i ideal de noblesa al servei dels altres.

No oblidaré mai a Pepe Soriano, quan un estiu, mentre treballava en la línia per a ajudar la família a pagar-me els estudis, un home en bicicleta es va ficar al meu costat i amb un tacte, cura i sensibilitat per algú que feia poc de temps que estava allí em va explicar com havia d'amuntonar les peces damunt les quals ficàvem al forn les proves de les peces especials. Jo no sabia qui era, era molt jove. En assabentar-me pels meus companys de treball vaig entendre l'èxit d'un projecte empresarial com aquell. Estar al peu del canó i amb humilitat.

No puc ni imaginar els records que Manolo i Héctor tindran d'aquell gran home, que per a ells va ser com un pare.

Potser han estat els vostres orígens agrícoles, amb els que tants deutes tenim els vila-realencs i vila-realencques, o potser una visió de futur que va molt més enllà del benefici a curt termini. El cas és que el lligam a la terra, a la nostra terra, ha estat sempre present en la trajectòria d'Héctor i Manuel Colonques.

I d'este compromís amb la terra, Vila-real n'ha tret molt bon profit.

Tots coneixem massa casos d'empreses, indústries del nostre voltant, que han optat per traslladar els seus centres de producció a països on els costos per metre quadrat són molts menors. Però este abaratiment no és gratuït. És el que es denomina deslocalització.

Als germans Colonques, a Porcelanosa Grupo, amb més de milió i mig de metres quadrats de superfície industrial, potser els hauria eixit més rendible deslocalitzar la producció i seguir l'estela d'altres grups del sector. Però n'haurien obtingut només un rèdit econòmic. I moltes vegades, en particular en este cas, l'èxit d'un negoci va més enllà dels plans comptables i financers.

Els van optar per quedar-se quan tot bufava en contra i hui l'empresa que en 1973 van fundar juntament amb José Soriano genera prop de 5.000 llocs de treball directes. La major part d'ells ací, a la nostra terra. I representa prop del 50% dels ingressos de l'Ajuntament per IAE i un 8% en IBI. En una realitat dramàtica com

la que hem viscut en els últims anys, amb més d'un 25% d'atur, quina millor rendibilitat que eixa pot haver?

Van renunciar, doncs, a un probable benefici econòmic fàcil per a revertir un major benefici social en la terra que els ha vist nàixer, on ha arrelat l'arbre, cada vegada amb més branques, de la seua família. Si tenim en compte les teories que, des de l'antropologia i la psicologia social, destaquen com un element per a la felicitat el grau d'aportació de l'individu a la comunitat, espere –Héctor, Manuel- que hageu sigut i sigueu molt feliços.

Que este acte de hui servisca per a retornar-vos almenys una xicoteta part de tot allò que ens heu aportat.

Quan pense en Vila-real m'agrada pensar en el nostre origen agrícola. En com els nostres avantpassats van saber traure al sol les aigües, foradant les dures penyes, com diu el nostre himne, per a començar a llaurar el futur. I com després els seus fills, els seus nets, van saber reinventar-se per a fer front a les incerteses d'un món absolutament dependent de la providència. Els vila-realencs ens sentim profundament orgullosos d'eixes arrels. Eixe afany per reinventar-nos, per superar-nos a cada dificultat, està en el nostre ADN. Es una lliçó de vida que, en estos moments de dificultats, ens demostra que tot es pot superar amb treball i esforç.

I està també, d'una manera especial, en l'ADN dels nostres Fills Predilectes. Manuel i Héctor Colonques són, de fet, hereus i protagonistes principals d'eixa capacitat de fer front a les

adversitats, de redefinir-nos com a societat, que va eclosionar amb les gelades de la segona meitat del segle XX i la reconversió de Vila-real en una societat industrial.

En el V Centenari de Santa Teresa de Jesús que enguany celebrem, de manera especial a Vila-real gràcies a la Càtedra d'Innovació Ceràmica, m'agradaria citar la Santa quan deia:

“La tierra que no es labrada llevará abrojos y espinas aunque sea fértil; así es el entendimiento del hombre”

Ho han detallat ja breument en la lectura de l'expedient oficial, però deixeu-me que faça incidència en un aspecte de la trajectòria dels germans Colonques que em sembla providencial per a entendre el posterior desenvolupament de Vila-real: la visió de futur i haver entés millor que ningú l'oportunitat de la diversificació econòmica.

Els van entendre que no podien posar tots els ous dins la mateixa cistella, que Vila-real havia d'obrir-se al món. Van comprendre que havíem de deixar de dependre de la climatologia que, en poc més d'una dècada, va fer perdre dues vegades les collites i el pa de famílies senceres. Van veure que, perquè un sol arbre done els millors fruits, de vegades cal sembrar varietats molt diverses. Les van plantar, les van conrear i van recollir. I hui el grup empresarial que representen compta amb vuit empreses industrials i 468 tendes repartides en tot el món.

És en este espill de superació on ens hem mirat ara per a focalitzar el nostre creixement futur en elements que sempre han estat ahí, en el nostre ADN, però als que fins ara potser no havíem prestat

l'atenció que mereixen: la capacitat innovadora, emprenedora i arriscada del nostre poble que tan bé representen els bessons Manuel i Héctor Colonques. Dos empresaris que, amb convicció, molt de treball i moltíssima il·lusió, han sabut fer de la seua visió de futur un projecte sòlid i referent en tot el món, a l'avantguarda en els desenvolupaments més punters i amb la investigació i la capacitat d'adaptació com una senya d'identitat pròpia.

Dos emprenedors arriscats que han fet bona la cita de l'escriptor Mark Twain: *“Un home amb una idea nova és un boig fins que esta idea triomfa”*. La idea, quin dubte hi ha, ha triomfat.

Ho han sabut fer, a més, sense perdre un dels valors dels que sé que més orgullosos se senten. El d'haver aconseguit que un grup empresarial amb presència en tot el món, diferents línies de negoci i prop de 5.000 treballadors, pugui seguir sent considerat l'empresa familiar que, al 1973, van fundar juntament amb José Soriano i altres socis. Un empresa que és moltes vegades suport en moments difícils per als seus empleats, que beu d'aquells valors originaris de la cooperació agrícola, sense perdre per un moment ni un gram de competitivitat, eficiència i projecció.

Potser és això, que l'empresa és certament una família, sa casa, el que els porta tots els dies al peu del canó. Després de tots els anys de dedicació, de treball incansable i sacrificis, arribat este moment de la vida qualsevol altra persona preferiria relaxar-se i disfrutar amb tranquil·litat de la família, dels fills i els nets. Manuel i Héctor Colonques, no.

Formen i han format un bon equip. Com per a tenir un bon Fórmula 1 fa falta una bona carrosseria i un bon motor. Manolo més dedicat al motor, a l'interior de la empresa. Héctor a les relacions exteriors, la carrosseria.

Continuen acudint cada dia al despatx, a seguir construint el somni que van encetar ja fa 42 anys per a seguir compartint-lo amb els seus veïns i veïnes, amb la seua Vila-real. I qui sap quants èxits més ens tenen preparats. Continuen també lligats al món de l'agricultura, sense abandonar mai les seues arrels.

Recorde amb emoció com el *sinjó* Manuel fa un parell de setmanes em contava en la fàbrica, amb una il·lusió contagiosa, un nou projecte en el que estaven treballant per a la producció del crion i els llocs de treball per al poble que suposaria...

Com si fóra el primer dia. Digne d'admiració.

En estes paraules, que potser s'han fet molt extenses però queden curtes per a recollir tot el que dels germans Colonques podríem dir, he volgut traçar un esbós de la extraordinària trajectòria de dos persones que compten amb el reconeixement internacional que dóna l'èxit empresarial i social, amb premis com l'Alta Distinció atorgada per la Generalitat al 2013 o la medalla al Mèrit Comercial que va obtenir el mateix any Porcelanosa Grupo.

No els manca, doncs, la fama ni la glòria. Però els mancava el reconeixement formal de la seua terra, la mateixa terra que els ha fet qui són i que han contribuït de manera decisiva a transformar. La

terra a la que mai no han volgut donar l'esquena i que no podia seguir d'esquenes a la seua contribució per fer un Vila-real més pròsper, avantguardista, més social. Un Vila-real millor. Confiem haver pogut saldar una part d'este deute.

Em quede, per acabar, amb les paraules de Manolo i Héctor que el diumenge passat recollien els periòdics i que diuen molt de la personalitat dels nostres Fills Predilectes.

“Queremos continuar contribuyendo a engrandecer el nombre de la ciudad que tanto amamos”

“Estamos muy agradecidos por la cantidad de muestras de cariño recibidas en los últimos días”

Servei als altres, estima pel poble i gratitud

Gràcies a vosaltres, Manuel Colonques, Héctor Colonques, en nom de la corporació municipal, per tota la vostra tasca però especialment per la vostra qualitat humana. Gràcies i enhorabona també a les vostres famílies, que vos han ajudat en esta trajectòria.

Enhorabona Delfina, dona de Manolo, i enhorabona també als teus fills Manuel i Maria. I als vostres 3 nets, Manuel, Martina i Andrés.

Enhorabona Ana, dona d'Héctor, i enhorabona també als vostres fills Cristina, Jose Maria, Héctor, Anna, Elisa i Marc, i als vostres cinc nets, Claudia, Héctor, Manolo, Anna i Pablo.

M'agradaria acabar les meues paraules amb una cita de Henry Ward Beecher, que no per casualitat es troba en el pròleg del llibre *Huellas en la arcilla. Perfil de una vida de Jose Soriano Ramos*. Una

cita que segur han fet seua els tres nous Fills Predilectes de Vila-real, Pepe, Manolo y Héctor.

“Deberíamos vivir y trabajar de tal modo que lo que nos llegó como semilla podamos entregarlo como flor. En eso consiste el progreso”

Sou un clar exemple d'allò que deien els clàssics: AUDENTES FORTUNA IUVAT *“La sort ajuda als audaços”*

Moltes gràcies al personal de l'Auditori, als nostres Fills Predilectes i Adoptius per acompanyar-nos en este acte tan significat per a la ciutat, i a tots vostès. Gràcies per la seua atenció i bona nit.

Bones festes! Visca Sant Pasqual!